

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 330/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Martou Šuvadovou, Advokátska kancelária, Floriánska 16, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 666/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2014 doručená sťažnosť E. K., (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 666/2011.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že v predmetom v exekučnom konaní o vymożenie dlžného výživného a bežného výživného na maloleté dieťa vystupuje sťažovateľ v procesnom postavení povinného.

Dňa 31. júla 2012 sťažovateľ (prostredníctvom právneho zástupcu) doručil okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom *„namietal, že vyživovaciu povinnosť si k oprávnenej v celom rozsahu splnil, zároveň predložil listinné dôkazy – poštové poukážky týkajúce sa jednotlivých úhrad súm výživného“*.

Dňa 22. októbra 2012 sťažovateľ (osobne) doručil okresnému súdu ďalší návrh na zastavenie exekúcie.

Okresný súd uznesením sp. zn. 48 Er 666/2011 z 11. januára 2013 oba návrhy povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Uvedené rozhodnutie Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 1 CoE 32/2013-139 z 10. septembra 2013 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. októbra 2013, pozn.) zrušil a vec vrátil okresnému súdu *„ako bezdôvodne predložený“*, keďže o odvolaní podanom proti rozhodnutiu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, mal v zmysle § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnúť zákonný sudca.

Podľa názoru sťažovateľa v predmetnom konaní dochádza k zbytočných priet'ahom, a tým aj k porušovaniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo v súvislosti s tým, že *„súd vo veci od júla 2012 (!) nerozhodol a nevydal svoje právoplatné rozhodnutie, úplne znemožnilo viesť sťažovateľovi riadny a normálny život, znemožnilo mu žiť sa podnikaním (pre tretie osoby nie je dôveryhodným vzhľadom na exekučné zaťaženie jeho celého majetku) a vyvíjať podnikateľské aktivity“*.

Sťažnosť sťažovateľa na zbytočné priet'ahy v predmetnom konaní predseda okresného súdu listom sp. zn. Spr. 175/2013 zo 4. decembra 2013 vyhodnotil ako

nedôvodnú a uviedol, že „vo veci sú úkony vykonávané plynulo a bez zbytočných prietáhov“.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 666/2011 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a zaplatil sťažovateľovi finančné zadost'účinenie v sume 15 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 666/2011 v súvislosti s nerozhodnutím tohto súdu o námietkach sťažovateľa proti exekúcii z 27. júla 2012 a 22. októbra 2012.

Ústavný súd už v minulosti vyslovil, že úlohou okresného súdu, ktorý je v exekučnom konaní exekučným súdom, je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní (ako jediný oprávnený) rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania predložených mu exekútorom, pričom v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť. Pre úplnosť však treba dodať, že pokiaľ ide o odklad, resp. o zastavenie exekúcie, za splnenia podmienok ustanovených § 56 a § 57 Exekučného poriadku môže exekučný súd v niektorých prípadoch rozhodnúť aj bez návrhu (m. m. III. ÚS 68/2013).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného

práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Pre účely overenia sťažnostných námietok si ústavný súd vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 48 Er 666/2011, z obsahu ktorého zistil, že tento uznesením č. k. 48 Er 666/2011-166 z 10. januára 2014 opätovne rozhodol tak, že návrh povinného na zastavenie exekúcie z 27. júla 2012, ako aj návrh povinného na zastavenie exekúcie z 22. októbra 2012 zamietol; uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17. januára 2014, keď ho v tento deň prevzali právna zástupkyňa oprávnenej, právny zástupca povinného aj súdny exekútor.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že hoci o podaných opravných prostriedkoch sťažovateľa proti exekúcii okresný súd rozhodol po uplynutí lehoty na rozhodnutie ustanovenej § 50 ods. 2 druhou vetou Exekučného poriadku, v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo o týchto opravných prostriedkoch meritórne (aj keď ešte neprávoplatne, pozn.) rozhodnuté, a teda k namietanému porušeniu označených práv už nemohlo dochádzať. Okrem toho ani dĺžka napadnutého konania sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 91/2012, III. ÚS 54/2013 a iné).

Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2014